

hlasitě vyprsknou smíchy. V první chvíli jsem přesvědčený, že sázku prohráli – copak nepochopili, že ta holka musí domů a nemá čas na drink?! Pak se ale otočím přes rameno a oči mi málem vypadnou z důlků. Počítal jsem, že se Miss Underdressed mezitím ztratila z dohledu, mávla na taxík, vytáhla z kapsy mobil, cokoliv... Ale ona tam dál jednoduše stojí a zírá do vzduchu. *Fuck*.

Alex si dá pěst před pusou, jako by mluvil do mikrofonu. „Vážené dámy, vážení pánové, právě jste mohli přihlížet, jak Jonathan Jay Levin narazil na nezáměrnou sta procent testovacích osob!“

„Ta si tě slušně podala, kámo,“ zajíká se Flocke a popadá se za břicho. Mám chuť mu uštvit solidní tečku, aby měl pořádný důvod se takhle kroutit. Namísto toho se snažím zamaskovat, jak moc mě moje prohra štve. Já si rozhodně svůj dnešní volný večer nenechám zkazit holkou, a už vůbec ne nějakou zkrachovalou indie girl, co má na kalhotkách uzal.

„Výjimka potvrzuje pravidlo,“ tvářím se pokud možno lhostejně a kývnu směrem ke vchodu do klubu. „Pojďte, jdeme zpátky dovnitř. Flocke, seznámím tě s tou zrzkou.“

Na to, abych rozptýlil myšlenky na prohranou sázku, není nic víc potřeba. Vrátime se zpátky na bar, a když se pak s Alexem o něco později dostaneme znovu ven – se dvěma holkami a jedním uraženým Flockem v závěsu –, je ta vyzáblá holka z protějšího chodníku pryč.

600 vteřin...

... leží mezi okamžikem, kdy opouštím ordinaci doktorky Wolfové, a jednadvacátou hodinou. To jsem nevypočítala nějakou matematickou operací, nýbrž spočítala – jednu po druhé, tik, tak, tik, tak – dokud se mi tikání sekund nevrylo pod kůži. Samozřejmě bych nemusela čekat celou tu dobu. Trvá zhruba jen tři minuty, než člověk dojde z ordinace na stanici metra, nad níž se nacházejí tyhle obří hodiny. Ze své výšky bdí nad lidmi mířícími směrem k nedaleké diskotéce. Mně se jejich ručičky naopak jen vysmívají, když za sedm minut devět svírají ostrý úhel. Příliš ostrý, než aby kolem něj mohl člověk projít.

Už sedmkrát jsem se doktorce pokoušela vysvětlit, jak nesmyslný mi připadá pojem „přijít na hodinu terapie“. Hodina má šedesát minut, to ví dokonce i můj tříletý brácha, takže i dospělá ženská s doktorským titulem z renomované univerzity by tuto skutečnost mohla vzít na vědomí. To jsem prohlásila s významným pohledem na její diplom, který jí – jak ironické – visí v ordinaci na stěně přímo vedle hodin. Bohužel ani to jí nezabránilo v tom, aby mě vystrčila před dveře přesně po padesáti minutách.